A°. 1839. N°. 78.

ZONDAG DEN 29sten SEPTEMBER.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 28 September 1839.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal van den 27sten dezer, No. 1488 | 1274, is ten gevolge van het vertrek van den Eersten Luitenant C. E. LEEUWE uit de Divisie *beneden Cottica*, in gemelde Divisie benoemd:

Tot *Eerste Luitenant*, de Tweede Luitenant J. A. SERQUET; tot *Tweede Luitenant*, de Vaandrig W. HUMPHREYS en tot *Vaandrig*, de Eerste Adjudant E. T. W. DAZER.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 28 September 1839.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1°. A. MELCHERTS, voor de Slaven *Philippus*, *Carolina*, *Doris*, *Jacques*, *Hermanus* en *Marius*; hem in eigendom toebehoorende.

2°. GEORGE WILLIAM WHITE qq. Boedel ANNA ELISABETH van LINCK, voor de Slaven *Bebé*, *Joseph* en *Sophia*, aankomende gemelden Boedel.

3°. C. SWAVING, voor de Slaven *Susette* en *Clarisse*; hem in eigendom toebehoorende.

4°. A. POTTERS, voor de Slaven *Adriaan* en *Leentje*, hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al de genen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* worden uitgereikt.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

De *Commissie tot Taxatie der Huurwaarde* van de Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo* en derzelver omtrek, maakt bij deze bekend, dat zij hare werkzaamheden zal voortzetten op Maandag den 30sten dezer, des voormiddags van *zeven* tot *elf* uren, en zulks wel met Wijk C. No. 1, zullende dezelve op elke daarop volgende Donderdagen en Maandagen gedurende gemelde uren werkzaam zijn; wordende mitsdien de belanghebbenden uitgenoodigd, zich gereed te houden om aan de Commissie voornoemd, de vereischte inlichtingen te geven, hetzij in persoon of wel bij hunne afwezigheid door achterlating van hunne huur-contracten of van zoodanig ander papier, waaruit de Commissie het vereischte te weten kan blijken.

De Commissie acht zich verpligt, aan de aandacht der Eigenaren van Huizen of Erven te brengen, dat zij het zich zelven te wijten zullen hebben wanneer door de niet erlanging der gevraagde illucidatien, eenig Gebouw of Erf soms hooger dan het bestaand huur-contract mogt aangeslagen worden.

Paramaribo den 28 September 1839.

De Scriba bij de Commissie voornoemd,
A. P. TIRION.

Militair Bureau.

Den 28 September 1839.

Door Zijne Excellentie den Schout-bij-Nacht Gouverneur Generaal, bij Gouvernements-Order van heden, No 60 | 8, tot de bij art. 48 van het Reglement voor de Schutterij alhier bedoelde loopplaats in cas van Brand en van alarm bepaald zijnde *het terrein voor de Burger Hoofdwacht.*

Zoo heeft de ondergeteekende de eer, zulks ter kennisse van het algemeen te brengen.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Militair Bureau.

Den 28 September 1839.

Door Zijne Excellentie den Schout-bij-Nacht Gouverneur Generaal is bij Gouvernemets-Order van heden, No 61 | 9, *eervol* ontslag uit den Schutters Raad verleend aan den tot 1e. Luitenant bevorderden 2e. Luitenant H. J. A. WITTERING, mitsgaders aan den tot Fourier geavanceerde Korporaal R. H. BRAAM, en zijn tot LEDEN van denzelven Raad, voor het nog overige gedeelte van het dienst-jaar 1839 benoemd, de 2e. Luitenant A. DE RANDAMIE en de Korporaal C. MAY; allen van de Schutterij van *Paramaribo.*

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

ADVERTISSEMENTEN.

(35537) Aan het DEPARTEMENT der *Onbeheerde Boedels*, zijn gedevolveerd, als:

De Boedel van ANNA JOHANNA GEIGER, den 21sten Augustus 1839; en $\frac{3}{20}$ aandeelen in de Plantaadje *Breda*, aankomende de Erven van SPALL, (door het desistement van den Heer C. S. SPILLENAAR) den 22sten dito.

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren derzelve opgeroepen, ten einde en op pœne als bij art. 14 en 16 van het Reglement voor opgemelde Administratie is bepaald.

Paramaribo den 28 September 1839.

De fungerende Curators en Weesmeesters,
J. O. N. ENGELBRECHT.
Mede voor den Heer CHs. LIONARONS.
Derde Advertentie.

(35536) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, za. op Vrijdag den 4den October e. k., des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden van den Hove, publiek bij Executie verkoopen:

De *helfte* in het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Heeren Straat*, La. A. No. 78; aankomende A. F WHITE, als mede-erfgenaam in den Boedel CONSTANTIA van BELLONA van SCHELLING.

Paramaribo den 28 September 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(35547) De ondergeteekende als bij behoorlijke Acte benoemd tot *Generale Gemagtigde* van Vrouwe C. J KLINT Weduwe JOËL HEINRICH IM THURN, Executrice en Erfgenaam van wijlen haren Echtgenoot, verzoekt bij deze allen die eenige vorderingen vermeenen te hebben tot laste van denzelve J. H. IM THURN, om, ten *spoedigste*, daarvan opgaaf ten zijnen Kantore in te dienen.

Paramaribo den 26 September 1839.

Hs KLINT qq.

(35529) De ondergeteekenden brengen bij deze ter kennis van het algemeen, dat de Firma van IM THURN & BIXBY, alhier geëxisteerd gehad tusschen wijlen den Heer J. H IM THURN en den tweeden ondergeteekende L. BIXBY, op den 15den dezer maand is gedissolveerd; zijnde beide ondergeteekenden met de liquidatie belast; voorts dat zij van af den 16den dezer, *eene nieuwe Firma* hebben opgerigt, ten zelfden name van *IM THURN & BIXBY* waarvan het contract ten Kantore der Gezworen Klerken is geregistreerd.

Vertrouwende zij dezelfde gunst van het Publiek te zullen verwerven, waarop de voorschrevene gedissolveerde Firma heeft mogen bogen.

Paramaribo den 28 September 1839.

Wed. J. H IM THURN,
Geb. KLINT
LEVI BIXBY.

Mengelwerk.

De onverwachte Peet.

Op een' dier schoone lente-morgens, wanneer het ligchaam zich sterker, de ziel zich kalmer gevoelt, en het hart voor alle goede en edele indrukken open staat, zag men twee mannen, in het Park van *St. Cloud* wandelende, de breede statige lanen en kronkelende slingerpaadjes al kouende volgen. Ofschoon beiden door hun voorkomen opmerkelijk waren, vestigde zich de aandacht meer bijzonder op den oudsten dezer twee personen. Deze was een man van een middelmatige gestalte, mager, met grijze haren, eenigzins voorover gebogen; op zijn gelaat stond eene zachte, maar diepe treurigheid geprent, zoodat men op den eersten aanblik bespeurde, dat hij veel gezien en veel geleden had. Hij leunde beurtelings op den arm van zijnen medgezel en op eenen rotting met een' gouden knop. Geen ordeteeken schitterde op zijnen zwarten rok: maar aan zijn voorkomen, gang en spraak, aan zijne minste bewegingen was het onmogelijk dan aanzienlijken man te miskennen. Al pratende was hij aan het hek van het Park gekomen, waar een zeer eenvoudig rijtuig en een koetsier zonder liverij op hem wachtten; hij begon de steile helling op te klimmen die van *St. Cloud* naar het dorp *Ville-d'Array*, omtrent een half uur lang, zich uitstrekt, toen een boer, in eene blaauwe kiel gekleed, grijze knevels dragende, en zeer ontroerd schijnende, ijlings het rijtuig voorbij liep. De vreemdeling behoefde slechts eenen blik op den boer te werpen, om zich te overtuigen, dat deze aan eene zeer groote teleurstelling ter prooi was. Hij vroeg hem, op

eenen zeer beleefden toon, of hij, zonder onbescheidenheid, naar de oorzaak zijner ontroering kon vernemen.

De landman, minder verwonderd over de vraag, dan ingenomen met het welwillend voorkomen des vreemdelings, bragt de hand aan zijne muts, en antwoordde terstond:

»Ach! mijnheer, ik treur niet zonder reden. Verbeeld u, dat mijne vrouw eergisteren van een' allerliefsten, schoonen jongen is bevallen, maar zoo zwak, en zoo teer, dat wij ieder oogenblik vreezen, dat hij de eeuwigheid zal ingaan. Het kind moest dezen morgen gedoopt worden, en ik was Frans, den bruidegom van mijne nicht, te *St. Cloud* gaan halen, om het ten doop te houden; maar ik heb zoo even vernomen, dat de arme jongen, die dit jaar in de loting is gevallen, order heeft bekomen, om terstond naar *Parijs* te marcheren, en wel zoo spoedig, dat hij den tijd niet gehad heeft om mij de hand te drukken, en een hartelijk vaarwel te zeggen."

»Dit is inderdaad zeer verdrietig," antwoorde de vreemdeling, »maar gij behoort toch daarom den moed niet op te geven; want, er zal wel gelegenheid zijn, om te *St. Cloud* een' anderen peet te vinden; en al uwe vrienden en kennissen zullen gewis geneigd zijn, u deze dienst te bewijzen......"

»Gij vergist u, mijnheer; het is geheel anders met de zaak gelegen.... Ik heb zeer weinig vrienden in het dorp, omdat ik een oud soldaat van Napoleon ben, en ik aan iedereen regt voor de vuist zeg, dat ik den Keizer betreur. Een oud soldaat moet aan de nagedachtenis van zijnen generaal, even als aan zijn vaandel, getrouw blijven.... dit is mijne zedeleer.... en ik geloof, dat het eene goede is.... niet waar, mijnheer?"

»Gewis... welnu, wij zullen zien.... Wat zegt gij daarvan, zoo mijnheer, of ik, het kind ten doop hielden? Gij kent mij niet, wel is waar, maar ik ben een eerlijk man, vrij algemeen bekend, en een zeer goed Christen... wat dunkt u?"

»Gij scheert zeker den gek met mij!" hernam de landman, eenen verbaasden, half-vertoornden blik op den persoon werpende, die hem zulk een zonderling voorstel gedaan had.

»Neen, waarlijk niet; het is in vollen ernst, dat ik om de eer verzoek, van Frans te mogen vervangen."

De boer aarzelde nog, zag den vreemdeling strak aan, en daarop de hand naar hem uitstrekkende, zeide hij:

»Met zulk een edel gelaat, kan men het voornemen niet hebben om iemand te misleiden; ik neem uw aanbod aan."

Weldra waren zij te *Ville d'Avray* aangekomen; het huis van den landman Pieter genaamd, was een der eerste van het dorp. Alvorens binnen te treden, wendde zich de vreemdeling tot Pieter, en zeide met eenen glimlach:

»Is de petemoei bevallig?"

»Om te stelen, gij zult het zien!"

Zij traden binnen. Roosje zat naast het ledekant harer tante. Beide schenen Pieter's terugkomst met het levendigste ongeduld afgewacht te hebben. Hij naderde de beide vrouwen, en verhaalde haar in korte bewoordingen, wat er voorgevallen was. Roosje snikte hevig, toen zij het vertrek van haren bruidegom vernam, en bloosde diep bij het hooren van het voorstel des vreemdelings. Zij wischte hare oogen af met den tip van haar voorschoot, en neeg bevallig voor den grijsaard, die het van schoonheid en gezondheid bloeijende meisje een compliment maakte, dat haar zeer welkom was. De kraamvrouw van haren kant met erkentelijkheid de aanbieding des vreemdelings aangenomen hebbende, begaf men zich gezamenlijk op weg naar de kleine kerk. Na het einde der godsdienstige plegtigheid, ging men in de sacristie, om de gebruikelijke formaliteiten te vervullen. Dit oogenblik werd door den ouden soldaat, door Roosje en alle de aanwezigen met ongeduld verwacht, daar allen van nieuwsgierigheid branden, om den naam en het beroep des gevaders te vernemen; maar, hoe groot was niet de algemeene verbazing, toen de oude pastoor, na de namen van het kind en van zijne beide ouders op de registers der parochie te hebben ingeschreven, den vreemdeling zijnen naam gevraagd hebbende, van dezen, na eenige aarzeling, tot antwoord bekwam:

»Zet.....*Monsieur*."

»*Monsieur*, wie?"

»Enkel *Monsieur*."

De pastoor zag hem ernstig aan, even als iemand, die zich eene ongepaste scherts had veroorloofd, terwijl de oude krijgsman zijne wenkbraauwen fronsde, en Roosje zeer verlegen voor zich zag.

»Ik zal u doen opmerken, dat deze plaats slecht gekozen is voor eene scherts."

»Ik verzeker u, mijnheer de pastoor, dat ik in vollen ernst spreek."

»Maar *Monsieur* is immers geen naam?"

»Welnu," hernam de vreemdeling glimlagchende, »indien gij het verkiest, schrijf *Monsieur, broeder des Konings!*"

De aanwezigen gaven eenen gil van verbazing, en stonden allen op. De goede pastoor, geheel verlegen, liet de pen uit de hand vallen, terwijl Pieter, plotseling zijnen haat tegen het geslacht der Bourbons afzwerende, den prins te voet viel, onder den uitroep: »Vergeef mij, *monseigneur!*"

Monsieur rigtte hem met goedhartigheid op, en strekte de hand naar Roosje uit, haar eenige welwillende woorden toesprekende.

Het rijtuig van den prins wachtte op eenige schreden afstands van de kerk. Hij liet het verheugde en trotsche jonge meisje en den ouden krijgsman daarin stappen. Aan de woning dier brave lieden aangekomen, bood hij zelf de hand aan Roosje, om haar uit het rijtuig te helpen; en vervolgens den hertog, die hem vergezelde, gelast hebbende aan de kleine kerk blijken zijner mildheid te laten, vertrok hij naar *St. Cloud*, terwijl al de inwoners van het dorp, zamengevloeid om den prins te zien en door dit aandoenlijk tooneel bewogen, hem met den kreet *leve monsieur!* begroetten.

In den avond van denzelfden dag was de familie van den landman, nog geheel onder den indruk der gelukkige gebeurtenis, die haar wedervaren was, om het kraambed vereenigd. Men kon niet zwijgen van den lof van dien goedhartigen, edelen prins, welke voor die arme lieden zijnen voorzaat Hendrik IV had doen herleven. Plotseling wordt er aan de deur geklopt; Roosje doet open. Een jongeling, met stof bedekt, stuift binnen, werpt zijnen rotting en zijn pakje van zich af, en vliegt in de armen van Pieter en Roosje.

Nadat de eerste ontroering een weinig bedaard was, vroeg men hem de reden van zijne onverhoopte terugkomst.

»Ik kan het u waarlijk niet zeggen," antwoordde de loteling. »Dezen morgen vertrok ik wanhopig naar *Parijs*. Aldaar aangekomen, bragt men mij in de kazerne, waar ik sedert een groot uur was, toen een heer, verscheidene ordeteekenen dragende, binnentrad en mijnen generaal eenigen woorden influisterde: »Zeer wel, mijnheer de hertog," antwoordde deze. Daarop naderde hij mij, klopte mij op den schouder, en zeide: »Gij kunt naar huis gaan. Te *Ville d'Avray* moet gij dit doosje aan mejufvrouw Roosje ter hand stellen, en haar zeggen, dat het haar door den peet van dezen morgen wordt gezonden." Ik begreep niets daarvan, en stond verbaasd, maar mij den tijd niet gunnende om op eene verklaring aan te dringen, zette ik het op een loopen en liep altijd even hard voort, totdat ik hier was aangekomen.

Men haastte zich het geheimzinnige doosje te openen. Onder de suikers, die men gewoonlijk zendt bij dergelijke gelegenheden, vond men de acte van vrijstelling uit den dienst voor Frans, benevens een jaargeld van 1500 francs op den naam van den jonggeborene, betaalbaar aan zijne ouders tot aan zijne meerderjarigheid, en aan hen vervallende, zoo de titulair mogt komen te sterven.

Men verbeelde zich de erkentelijkheid, de vreugde van het eenvoudig gezin! De zwakke pen is onvermogend zoodanige aandoeningen te beschrijven; het hart alleen kan zich die naar waarheid voorstellen.

Alfonsus en Laïla.

(*Eene Spaansche Legende.*)

I.

De nacht hulde de aarde in zijnen ondoordringbaren sluijer. De geheele natuur rustte. Slechts het geklater der watervallen, het murmelen der beekjes en het geklep der watermolens, zacht in elkander smeltende, deden zich welluidend hooren. Dáár, verre in het zuiden van Spanje, in het lagchende Grenada, wachtte een jongeling aan den ingang eener Villa zijne beminde. »Laïla, o kom, vertoef niet langer!" riep de vurig naar hare komst verlangende Alfonsus. Even als of zij hem gehoord had, verscheen eensklaps de Moorsche bloem, en viel in de geopende armen hares minnaars. »Vlugten wij dadelijk," riep zij, »vóór dat de dag aanbreekt. Gij kent mijnen vader, gij weet, hoe zeer hij u, dewijl gij der Christelijke Godsdienst zijt toegedaan, haat en verfoeit. Hij zoude ons voorzeker dooden, indien hij ons alhier ontdekte." — »Welaan, ik ben gereed," sprak Alfonsus, »goed en bloed zal ik voor u opofferen." Voor het laatst riep Laïla het vaderlijke huis haar: vaarwel! toe, en vlugtte met Alfonsus den weg naar Murcia op. Aldaar toch hoopten zij vrijheid, vrede en zoete min te zullen genieten. Snel en stilzwijgend vloden zij door de velden, de bittere wraak des vaders duchtende. Naauwelijks bereikten zij eene rots, of de door de snelle vlugt geheel afgematte Laïla zonk op Alfonsus schild ter neder. De slaap look weldra hare oogleden, en terwijl de eerste straal der dagvorstin den hemel kleurde, en zijnen glans op Laïla's betooverend aangezigt deed spelen, konde Alfonsus zich niet weêrhouden om uit te roepen; »Hoe schoon is zij! Een engel voorwaar kan haar niet overtreffen!" Hij zette zich op de rots ter neder, en legde Laïla's hoofd op zijne knieën. De Zephir koelde het gelaat der slapende, en voerde den sluijer, welke was los gegaan, op zijne vleugelen mede.

II.

Naauwelijks was de morgen aangebroken, of de Moorsche hoofdman ontdekte de vlugt zijner dochter. Woedend beval hij, in allerijl, zijnen krijgsknechten zich te wapenen, en spoedde zich, terwijl een gedeelte zijner dienaren den tegenovergestelden weg op ging, in de rigting van Murcia. — Daar ziet hij reeds de rots in de verte, en zijne woede overwint zijne vermoeidheid. Eensklaps schemert hem iets wits in de oogen — het is de door den Zephir medegevoerde sluijer zijner dochter. De zekerheid den regten weg te zijn ingeslagen doet hem, in weinige oogenblikken, de rots bereiken. De jeugdige Alfonsus werd hem gewaar en wekte Laïla uit haren slaap. IJlings pleegden zij te zamen raad, wat hun te doen stond. — Zij besloten om de steile hoogte der rots te beklimmen, welke door eenen duizeling wekkenden afgrond omgeven werd. Snel volvoerden zij dit besluit, en bereikten in veiligheid de hoogte. Dáár waren, zij wel is waar, veilig, doch de zuster des doods, de wanhoop, had hen geheel overmeesterd. De Mooren durfden om de steilheid van het pad niet genaken; te vergeefs moedigde Manuël (zoo was het Moorsche opperhoofd geheeten) hen daartoe aan; te vergeefs beloofde hij hun goud; zijne beloften mogten niets uitwerken. Hij zag onbewogen zijne dochter zich op de knieën werpen, en hem om vergiffenis smeeken. Terwijl zij bad, zwoer hij beiden den dood. »Welaan," zoo sprak hij tot zijne krijgsknechten, »indien gij de rots niet durft beklimmen, spant dan uwe bogen, en treft den trouweloozen boezem mijner dochter en het afvallige hart van den Christen." Daar snorde, met bliksemsnelheid, een pijl van den boog, en trof den linkerarm van Alfonsus. »Dat is te veel," riep Laïla, »kom, Alfonsus, dat de dood ons van onze smarten bevrijde! Kom, werpen wij ons in den peilloozen afgrond!" Alfonsus drukte eenen gloeijenden kus op hare wangen, vatte haar bij den arm, en beiden stortten zich van de steile hoogte naar beneden. Daar lagen zij, met de bleeke doodskleur op de lippen, naast elkander. De Christen hield nog de hand van het Moorsche meisje vast in de zijne geklemd. — Dewijl zij in wanhoop gestorven waren, werd er nimmer op hun graf een kruis geplaatst. — Maar thans nog verhaalt u iedere maagd van Grenada, waar de schoone en trouwlievende Laïla rust; thans nog verhaalt u elk jongeling, waar de kloekmoedige en trouwe Alfonsus, naast zijne beminde, sluimert; thans nog knielt de Godvruchtige wandelaar op hun graf neder, en bidt voor beider onsterfelijke zielen.

Te PARAMARIBO bij J. J. ENGELBRECHT.